

musím se přiznat, že když jsem obdržela žádost o napsání úvodního slova pro tento časopis, přijala jsem nabídku ráda, byť s jistými obavami. Když se mi později dostalo do ruky několik čísel *Pediatric pro praxi*, mé obavy se jen prohloubily. Nemohu Vám nabídnout žádné odborné pojednání, neboť nejsem lékařka. Dovolte mi však, abych se s Vámi podělila o věci, nad kterými se často zamýšlím.

Díky své práci se setkávám se spoustou lidí – ať už starých, mladých i dětí. Navíc ráda cestuji a tak při každém, i sebemenším volnu balím kufry a odjíždím poznávat nové kraje a nové lidi. Zajímají mne cizí kultury, jak žijí lidé jinde, co je trápí a z čeho se radují. Často si říkám, jak je možné, že jsme dopustili, aby se naše civilizace ocitla v takové krizi. Před pěti lety jsme slavili začátek nového tisíciletí a přitom se chováme tak, jako by to bylo tisíciletí poslední. Máme tu pochybnou čest žít v tomto věku, který je spíš výspou civilizace. Ztratili jsme úctu k životu samotnému; otrávil jsme vodu, vzduch i půdu. Nejstrašnější však je, že jsme otrávil také vlastní duše. Největšího hříchu se tak dopouštíme na dětech. Rádi bychom svět dětí uchvátili, podmanili si ho a ovládli, ale to právě není možné. Od dětského světa jsme dávno ztratili klíč a není nám dáno jej znovu nalézt. Neměli bychom však nikdy na ten zázračný svět plný čistoty a bezelstnosti nikdy zapomínat – je naší minulostí i budoucností.

Přitom budoucnost, kterou připravujeme našim dětem, vskutku není moc k žití. Ničíme tento svět ekonomicky i duchovně. Pod rouškou globalizace potíráme kulturu jednotlivých etnik a národů. Vykořeňujeme se tak ze svých prapůvodních základů a ztrácíme kontinuitu a sounáležitost s životy našich předků. Ztrácíme ji my a navzdory ji odvíráme našim dětem i dětem jejich dětí. Přežijeme to šílenství? Snad jen zázrakem!

Každá země, každý národ má jiné podmínky k žití, jinou kulturu, jiné duchovní základy. Musíme našim dětem zachovat jejich identitu, kulturu a jejich duše stůj co stůj! Ve jménu čeho šíříme po světě vlastní kulturu a považujeme ji za nadřazenou? A nebudou pak naše – byť sebevznešenější – ideály působit spíš jako „nemoc“? Proč pořádáme spanilé jízdy? Jaká znamení máme na svých štítech a praporcích? Znamení zmaru... Agresi a násilí, které necháváme ze všech médií působit na naše děti i na nás samé, prezentujeme jako normu, jako něco běžného. To ale přece není ten svět, ve kterém bychom chtěli žít.

Svět, který svým dětem připravíme, musí být přece k žití! Nemůžeme dopustit, aby se musely celý život brodit bahnem, které jsme my připravili. Právě to by mělo být naše nejdůležitější poslání. Pomáhat dětem. Tak, aby se v našem světě neztratily, aby mohly vyrůst a dospět... aby mohly žít.

Mým učitelem je Chalil Džibrán, libanonský spisovatel, autor *Proroka*. Dovolte, abych se s Vámi závěrem podělila o krátkou stať.

„Vaše děti nejsou Vašimi dětmi. Jsou syny a dcerami Života, toužícího po sobě samém. Přicházejí skrze Vás, ale ne od Vás. A třebaže jsou s Vámi, přece Vám nepatří. Můžete jim dát svou lásku, ne však své myšlenky, neboť ony mají své vlastní myšlenky. Můžete dát domov jejich tělům, ne však jejich duším, neboť jejich duše přebývají v domově zítřka, který Vy nemůžete navštívit dokonce ani ve svých snech. Můžete se snažit být jako ony, nepokoušejte se však učinit je podobné sobě. Neboť život nekráčí zpět a nezastavuje se u včerejška. Jste luky, z nichž jsou Vaše děti vystřelovány jako živé šípy. Lučištník vidí na stezce nekonečna terč a napíná Vás svou silou, aby jeho šípy letěly rychle a daleko. Ať napínání rukou Lučištníka je pro Vás radostí. Neboť jak miluje šíp, který letí, tak miluje také luk, který je pevný.“

Loučím se s Vámi tibetským pozdravem: „Ať jsou všechny bytosti šťastné.“

Vaše Květa Fialová
herečka

KONGRES PEDIATRŮ A DĚTSKÝCH SESTER

další informace najdete na stránkách:

42–43